

De E. H. Timmerman schrijft in „Geref. K.bl. Overijssel & Drente“ in betrekking tot de „indifferente“ jeugd:

Het is de roeping der Kerk om de leden aan te manen tot het betrachten van gehoorzaamheid en het bewijzen van trouw. Maar het behoort tot de taak der vrije jeugdorganisaties om middelen te beramen en haar werk zoo in te richten, dat er belangstelling bij de jeugdigen worde gewekt. Daarbij behoort de Kerkraad zich niet geheel afzijdig te houden. Ter bevordering van een goed verband tusschen Kerk en Jeugd is het zelfs gewenscht, dat de predikant en een ouderling zitting hebben in de plaatselijke Jeugdcentrale. Verder dient de Kerk m.i. in dit opzicht haar bemoeiingen niet uit te strekken. Als al het andere in het Rapport genoemde werk maar trouw geschiedt, mogen we dankbaar zijn.

Laat ik daarbij nog op twee zaken wijzen. Vooreerst hierop, dat we van de medewerking der Kerk toch ook weer geen wonderen moeten verwachten. Het komt nog veelvuldig voor, dat er op een plaats de beste harmonie bestaat tusschen Kerk en jeugdorganisatie en dat er toch nog zooveel jonge menschen gevonden worden, die zich van den jeugdwerk afzijdig houden.

En in de tweede plaats zou ik de vraag willen stellen: In hoeverre heeft de Kerk het recht de verkeerde invloeden te bestrijden, die veroorzaken, dat tal van jonge menschen hun geestelijke vorming steeds meer verwaarloosen?

In het Rapport wordt uitsluitend een opsomming gegeven van de plichten der Kerk. Daartegenover staan toch ook rechten. Welke zijn die? En hoe moet de Kerk daarvan gebruik maken?

Er zijn b.v. zeer veel clubs, die ons jeugdwerk bijzonder veel nadeel berokkenen en die ook onzen jongen menschen niet alleen den lust benemen tot de noodzakelijke beginselstudie, maar die hen ook meer en meer los maken van onze Gereformeerde levens- en wereldbeschouwing.

Ik denk hier b.v. aan verschillende reciteerclubs, die vooral de indifferente jeugd, vaak van heinde en ver, weten samen te brengen in volle zalen, waar soms niet anders gegeven wordt dan modern toneelspel, ontdaan van 'n enkel vloekwoord en „christelijk“ gemaakt met een „kort gebed“. En dan komt 't zelfs voor, dat men zich gaat beroepen op een vermeende of niet-geweigerde aanbeveling van kerkelijke personen.

Nu vraag ik: Moeten wij tegen de Kerkeraden zeggen, dat het niet tot hun competentie behoort om hier meer en meer in te grijpen? Moet men al dat kwaad maar laten doorzien, omdat de Kerk geen rechten kan laten gelden?

De Kerk heeft een taak, een duren plicht ten opzichte van de indifferente jeugd. Maar anderzijds meen ik, dat ook de Kerk van haar heilig recht gebruik moet maken, en ook moet kunnen maken, om ernstig na te gaan, of de vrije jeugdvorming, in wat vorm die ook geschiedt, aan de Kerk en aan de openbaring van het kerkelijk leven geen onherstelbare schade toebrengt. De band tusschen Kerk en jeugd moet nauwer worden aangehaald. Maar dan zoo, dat niet alleen het hart der Kerk tot de jeugd, maar ook het hart der jeugd tot de Kerk gebracht worde.

Organisatie van den „verkenningdienst“ ten aanzien van de meer en meer stelselmatige beïnvloeding van onze jeugd door factoren van buiten, zal wel een der eerste vereischten zijn.

K. S.

Generale Synode der Gereformeerde Kerken.

Maandagavond is in de Noorderkerk te Sneek de Generale Synode der Geref. Kerken in Nederland haar zittingen weer begonnen.

De voorzitter, ds J. L. Schouten van Amsterdam, opende de vergadering op gebruikelijke wijze en sprak een openingswoord, waarin hij er op wees, dat de tijdsomstandigheden waaronder de Synode samenkomt in zekeren zin nog langer zijn dan verleden jaar. De donkere wolken palken zich samen vooral boven de hoofden der kleine volken en van hen zijn er reeds in het krijgbedrijf betrokken.

De Heere heeft tot duizende ons land en volk nog gespaard en wij bidden nu Hem — aldus spr. — dat Zijn wacht zich rondom onze erve moge blijven bepalen en dat wij hier vrij en ongehinderd onzen arbeid mogen kunnen verrichten.

Na de Kerk van Sneek en de Sneeker gastheeren en -vrouwen dank te hebben gebracht voor de vriendelijke ontvangst der Synode bij vernieuwing bereid, merkte spr. op dat het Moderamen gemeend heeft de Synode opnieuw te moeten samenroepen, omdat de zaak-Drachten en de zaak-Goossens niet langer op afdoening mochten wachten.

Daardoor is al heel wat stof opgejaagd en heel wat schade aangericht, waarover men binnen Sions muren treurt en zich op Askelons straten verblijdt, waarom een poging om tot een bevredigende oplossing te komen niet langer op zich mocht laten wachten.

Ook andere punten, die nog onafgedaan bleven, zijn thans, dank zij den ijver der commissies, voor behandeling in gereedheid gebracht.

Alleen commissie I, die te adviseeren heeft over het rapport van Deputaten naar art. 211 der Acta van de Generale Synode van Amsterdam (de z.g. Leergeschillen) is nog niet met haar arbeid gered. Nadere informatie zal allicht over dit nog-niet-gereed zijn eenig licht kunnen verschaften.

Naar aanleiding van het voorgedragen Schriftgedeelte uit Jacobus, wees spr. er voorts op hoe het Jacobus een omitsprekelijk voorrecht was den Heere Jezus te mogen dienen door het goede voor Zijn volk te zoeken.

Diezelfde begeerte leeft toch immers ook bij de Synodeleden? Omdat menschen zooveel kunnen bederven in den dienst voor Zijn kerk en koninkrijk wordt de Synode vaak voor uiterst

denisschriften worden tal van teksten als bewijspplaatsen geciteerd, maar exegese en dogmatiek behielden hare vrijheid en stelden soms de onjuistheid der aanhaling of haar gemis aan bewijskracht in het licht. (Modernisme en Orthodoxie, p. 14.)

30. De onderteekening der Formulieren is een onderteekening van een accoord van kerkelijke gemeenschap. Dat houdt o.a. in, dat daarin de taal der Kerk gesproken wordt, dat het de levende Kerk is die nog heden ten dage haar levend geloof daarin uitsprekt, en dat er een weg is om over verschil van gevoelen uitspraak te doen, n.l. door de Kerk zelf in haar wettige vergaderingen.

II.

C. V.

Guido de Brès en de bisschop van Atracht.

III.

Deze naam offer placht gebezigd te worden tusschen de Joden en de Heidenen, want hun godsdienst oefeningen bestonden in offers. Die naam was hun welgevallig en aangenaam. Dientengevolge is het geenszins waarschijnlijk, dat de Apostelen bezwaar zouden gehad hebben het Avondmaal offer te noemen, uit vrees de menschen door dien naam ergernis te geven. Maar zij, wetende dat het Avondmaal geen offer was, aangezien hun Meester hen had gezegd: Neemt, eet, en niet: Neemt, en offert, hebben het dien naam ook niet willen geven, want het is geenszins geloofwaardig, dat de Apostelen ooit Jezus Christus zouden geofferd hebben, temeer daar zij geen offeraars waren, en zij geen enkel gebod noch voorbeeld hadden zulks te doen. En indien zij het zouden gedaan hebben, zouden zij niet vergelen hebben in schrift vast te leggen een zoo groote gebeurtenis, zoo nuttig en noodig voor ons heil, zooals men het heden gezegd zou hebben. Ik erken wel, dat de Apostel in de Hebr. hfdst. 13 zegt: Dat wij een altaar hebben van hetwelk geen bevoegdheid hebben te eten, degenen, die den Tabernakel dienen, maar ik zie geen reden om dit altaar voor de tafel van het Avondmaal te nemen. Zelfs spreekt dat uwe lezing tegen, waar hij zegt, dat de Apostelen het Avondmaal geen offer hebben durven noemen, uit vrees den menschen aanstoot te geven. Zou er meer gevaar in gelegen hebben dit te noemen offer, dan de tafel, altaar, op dewelke het gevierd werd? Zeker dat strijdt geheel tegen zichzelf. Maar wat mij betreft, het schijnt mij, dat de Apostel in voornoemde aanhaling niet over het Avondmaal spreekt, maar dat hij onder het altaar den gezamenlijken eeredienst verstaat, dien wij aan Christus brengen, aan welken eeredienst geen deel hebben degenen, die gebonden zijn door de plechtigheden der Wet. Dat dit de ware beteekenis is, zal hierna aangeleend worden. Want aangezien hij zich van den naam altaar als beeldspraak bediend had, toont hij over welk soort eeredienst hij wil spreken, opdat men niet zoude begrijpen, dat hij over een stoffelijken dienst zou spreken. Wij brengen dus (zegt hij) daardoor steeds dankoffers aan God, dat is te zeggen, de vrucht der lippen welke Zijn naam belijden. Hij noemt daarna ook de almoezen, offers. Ziedaar wat hij verstaat onder het altaar. Niet als zou men op hetzelfde Jezus Christus offeren als slachtoffer.

Aangezien het loffer een geestelijk iets is, zoo moet men ook het altaar (geestelijk) verstaan. En wat betreft dat eenigen der Ouden de dienaren der Kerk priesters hebben genoemd, dat wil zeggen, offeraars, ik geloof dat zij dit gedaan hebben om dezelfde redenen, als waarom zij het Avondmaal offer genoemd hebben, en de Tafel altaar, te weten figuurlikerwijs.

DE BISSCHOP: Maar de uitspraak van Chrysostomus moet wel worden opgemerkt: want hij zou niet gezegd hebben, wij offeren dagelijks, indien er niet een of ander werkelijk offer geweest ware, dat de Kerk dagelijks gebracht zou hebben.

GUY: Ik beken, dat Chrysostomus zoo spreekt in deze uitspraak. Maar, ik verzoek u, beschouw hoe hij zich vervolgens daarna verbetert. Hij zegt, dat het offer dat zij brachten het voorbeeld en het zinnebeeld was van dat wat Jezus Christus eens gebracht had. En vervolgens zegt hij, dat wij hetzelfde offer brengen, dat eens voor ons gebracht is. Derhalve, dat wat wij brengen, zegt hij, wordt gebracht tot gedachtenis van hetgeen gebracht is. Want Hij zegt: Doet dit tot Mijne gedachtenis. Wij brengen geen ander offer dan de Offeraar, maar wij brengen altijd hetzelfde. En vervolgens voegt hij er aan toe om zijn hyperbolen, dat is een wijze van overdreven spreken, te verklaren: En om het beter te zeggen: Wij vieren de gedachtenis van het offer, dat gebracht is. En in waarheid, aan ons Avondmaal bieden wij een zoodanig soort offer aan, te weten wij vieren de herdenking en de gedachtenis van het offer, dat Jezus Christus aan het kruis voor ons gebracht heeft, zooals Hij ons bevolen heeft: Doet dit te Mijner gedachtenis, dat is te zeggen, etende en drinkende doen wij het te zijner gedachtenis. Dit alles kan niet voor het Misoffer van nut zijn, want wanneer men zegt, dat het geen symbool, maar werkelijk de

Heere Jezus Christus is, hoe kan men Jezus Christus offeren tot gedachtenis en herdenking van Jezus Christus en van Zijn dood? Er bestaat verschil tusschen de gedachtenis van een ding, en het ding waarvan de gedachtenis gevierd wordt. Indien volgens Chrysostomus gij hetzelfde offer in de Mis brengt, dan zou uw offer bloedig zijn, hetgeen geheel tegenstrijdig zou zijn met de onderscheiding, welke gij maakt tusschen sacrificium cruentum et incruentum, dat is te zeggen, tusschen bloedig en onbloedig offer. Gij zegt dat het offer dat aan het kruis gebracht is, bloedig was, maar dat, hetgeen gij in de Mis brengt, onbloedig is. En gij voert aan dat Chrysostomus zegt, dat zij hetzelfde offer brachten dat eenmaal gebracht is, dat is dus datgene wat bloedig is. En vervolgens duidelijk zijn bedoeling toonende, zegt hij: Of om het beter te zeggen: wij vieren de gedachtenis en herinnering ervan in de communie.

En Prosperus in zijne uitspraken, zegt, dat hetgeen de priester doet, genaamd is offering van het vleesch, het lijden, de dood en de kruisiging van Christus, maar niet in werkelijkheid, maar door een beteekenisvol geheimenis. Hieruit volgt, dat het priesterschap hetzelfde is. En zoodoende zeg ik, dat de Kerk haar offer heeft te bedienen, te weten het sacrament van het lichaam en bloed van den Heere bij het ontvangen waarvan men gedachtenis viert van het offer, dat Hij eenmaal gebracht heeft. Hieraan voeg ik, mijnheer, nog toe, dat de Ouden het woord offeren gebruikt hebben voor aanbieden, zooals de H. Cyprianus in zijn preek De Lapsis, zegt, dat de Diaken zal beginnen de kelk aan te bieden aan het volk dat tegenwoordig was. En de Heilige Augustinus in zijn brief aan Januarius brief 118, zegt, dat sommigen genoeg hebben genomen met zekeren schijn van reden, dat op een zekeren dag des jaars, waarop de Heere het Avondmaal heeft gevierd, het wenschelijk was, dat het lichaam en bloed van den Heere werden aangeboden en ontvangen na het Avondmaal tot een meer plechtige gedachtenis. Offeren moet dan verstaan worden van aanbieden en aan het volk geven. In de civitate Dei lib. 10, getuigt hij, dat alle handelingen, waardoor wij vereenigd en verbonden met God zijn, genoemd worden offers der Kerk. Ziedaar hoe de Ouden het woord offeren nog gebruikt hebben, voor „aan het volk aanbieden“, en niet „aan God offeren“. En ik denk zelfs niet dat gij het woord offer bij uw Mis in zijn eigenlijke beteekenis neemt.

TH. DELLEMAN.

Achteruitgang in ons leven.

Herhaaldelijk heeft ons blad zich bezig gehouden met het vraagstuk van kinderbeperking en wat daarmee samenhangt. In verband daarmee geven we uit „Zeeuwse Kerkbode“ (ds Oussoren) volgend knipsel:

Prof. Dr K. Dijk heeft in „De Bazuin“ cijfers gepubliceerd uit een boekje van K. Nicolai te Hoogezand, welke ons laten zien, dat de strijd, die de Gereformeerde Kerken moeten voeren tegen het Neo-Malthusianisme geen strijd is tegen windmolens. Hij schrijft: „Bovenal is verontrustend de teruggang van Hervormden en Gereformeerden onder alle kinderen in Nederland beneden den leeftijd van tien jaar:

In 1920 Hervormden 38.14 %.
In 1930 Hervormden 29.47 %.
Achteruitgang 22½ % in 10 jaar.
In 1920 Gereformeerden 8.8 %.
In 1930 Gereformeerden 8.5 %.
Achteruitgang 0.30 % in 10 jaar.

Hiertegenover staat de sterke vermeerdering van Roomschen met 8½ % in 10 jaar.

Men versta het dus goed: in tien jaar zijn we niet zoo als Rome met eenig procent vooruit gegaan, maar achteruit. En ook deze schrijver concludeert, dat straks de scholen, de catechisaties en de kerk ontvolkt zullen worden.

Gods bevel: vermeerderd u, wordt met voeten getreden. Met een grap en een lach komen we van deze hoogst ernstige zaak niet af. De Heilige ernst van de Schrift spreekt ons hier aan en stelt ons schuldig, als Gereformeerden. Wij, die zooveel voorrechten bezitten, die zooveel van den Heere in onderscheiding van anderen ontvangen, wij staan schuldig als Gereformeerden tegenover het gebod Gods.

Tenslotte nog enkele cijfers uit het „Schild“, Apologetisch Tijdschrift van de Roomsche Kerk.

Drie groepen vrouwen, elke groep even groot, werden onderzocht.

Groep a. willekeurig gekozen.

Groep b. aangesloten bij de Neo-Malthusianisten.

Groep c. willekeurig gekozen.

De uitslag van dit onderzoek was:

Groep a. 8 % van allen abortus geïnciteerd.

Groep b. 21.1 % van allen abortus geïnciteerd.

Groep c. 5 % van allen abortus geïnciteerd.

Hieruit blijkt, dat diegenen, die staan onder invloed van het Neo-Malthusianisme, een sterke toename vertoonen van abortus provocatus. Laat ook dit staatje ons leeren, dat wie in beginsel niet dit kwaad haat, van zonde op zonde vervalt.